

shariatkhoda.org

ضمیمه ۸c: اعیاد کتاب مقدسی، چرا هیچ‌یک از آنها امروز قابل اجرا نیست

این صفحه بخشی از مجموعه‌ای است که احکام خدا را بررسی می‌کند؛ احکامی که تنها زمانی قابل اطاعت بودند که معبد در اورشلیم برپا بود.

- ضمیمه ۸a: احکام خدا که به معبد نیاز دارند
- ضمیمه ۸b: قربانی‌ها، چرا امروز قابل اجرا نیستند
- ضمیمه ۸c: اعیاد کتاب مقدسی، چرا هیچ‌یک از آنها امروز قابل اجرا نیست (صفحه کنونی).
- ضمیمه ۸d: احکام طهارت، چرا بدون معبد قابل اجرا نیستند
- ضمیمه ۸e: دهیک‌ها و نوبرانه‌ها، چرا امروز قابل اجرا نیستند
- ضمیمه ۸f: آیین عشا‌ی ربانی، شام آخر عیسی عید فصح بود
- ضمیمه ۸g: احکام نذیر و نذر، چرا امروز قابل اجرا نیستند
- ضمیمه ۸h: اطاعت جزئی و نمادین مرتبط با معبد
- ضمیمه ۸i: صلیب و معبد

اعیاد مقدس – آنچه شریعت واقعاً فرمان داد

اعیاد سالانه صرفاً جشن‌ها یا گردهمایی‌های فرهنگی نبودند. آنها اجتماعاتی مقدس بودند که پیرامون **هدایا، قربانی‌ها، نوبرانه‌ها، دهیک‌ها و الزامات طهارت** شکل می‌گرفتند؛ اموری که خدا آنها را مستقیماً به معبدی که خود برگزید پیوند داد (تثنیه ۱۲:۵-۶؛ تثنیه ۱۲:۱۱؛ تثنیه ۱۶:۲؛ تثنیه ۱۶:۵-۶). هر عید بزرگ – فصح، فطیر، هفته‌ها،

شیپورها، روز کفاره، و سایبان‌ها — مستلزم آن بود که عبادت‌کننده در مکانی که خدا برگزیده بود در حضور یهوه ظاهر شود، نه در هر جایی که مردم ترجیح می‌دادند (تثنیه ۱۶:۱۶-۱۷).

- عید فصح نیازمند بره‌ای بود که در عبادتگاه تقدیم شود (تثنیه ۱۶:۵-۶).
- عید فطیر نیازمند قربانی‌های روزانه‌ای بود که با آتش تقدیم می‌شد (اعداد ۱۷:۲۸-۱۹).
- عید هفته‌ها نیازمند تقدیم نوبرانه‌ها بود (تثنیه ۱۶:۲۶؛ تثنیه ۱۰:۲۶-۹).
- عید شیپورها نیازمند قربانی‌هایی «که با آتش تقدیم می‌شد» بود (اعداد ۱:۲۹-۶).
- روز کفاره نیازمند آیین‌های کاهنانه در قدس‌الاقداس بود (لاویان ۲:۱۶-۳۴).
- عید سایبان‌ها نیازمند قربانی‌های روزانه بود (اعداد ۱۲:۲۹-۳۸).
- اجتماع روز هشتم نیازمند قربانی‌های اضافی به‌عنوان بخشی از همان چرخه عید بود (اعداد ۳۵:۲۹-۳۸).

خدا این اعیاد را با دقت بسیار توصیف کرد و بارها تأکید نمود که آن‌ها **اوقات مقرر** او هستند و باید دقیقاً مطابق فرمان او برگزار شوند (لاویان ۱:۲۳-۲؛ لاویان ۳۷:۲۳-۳۸). هیچ بخشی از این فرایض به تفسیر شخصی، عرف محلی، یا سازگاری نمادین واگذار نشده بود. مکان، قربانی‌ها، کاهنان و هدایا همگی جزئی از فرمان بودند.

اسرائیل در گذشته چگونه این احکام را اطاعت می‌کرد

وقتی معبد برپا بود، اسرائیل اعیاد را دقیقاً همان‌گونه که خدا دستور داده بود به‌جا می‌آورد. مردم برای اوقات مقرر به اورشلیم سفر می‌کردند (تثنیه ۱۶:۱۶-۱۷؛ لوقا ۲۴:۴۱-۴۲). آنان قربانی‌های خود را نزد کاهنان می‌آوردند تا بر مذبح تقدیم شود. ایشان در مکانی که خدا تقدیس کرده بود در حضور یهوه شادمانی می‌کردند (تثنیه ۱۶:۱۱؛ نحمیا ۱۴:۸-۱۸). حتی خود عید فصح — کهن‌ترین عید ملی — پس از آنکه خدا عبادتگاهی مرکزی برقرار کرد، دیگر نمی‌توانست در خانه‌ها برگزار شود. این عید **فقط** در مکانی که یهوه نام خود را در آن قرار داد قابل برگزاری بود (تثنیه ۱۶:۵-۶).

کتاب مقدس همچنین نشان می‌دهد که وقتی اسرائیل کوشید اعیاد را به‌گونه‌ای نادرست برگزار کند چه رخ داد. هنگامی که یربعام روزها و مکان‌های جایگزین برای اعیاد ساخت، خدا کل نظام او را گناه شمرد (اول پادشاهان ۳۱:۱۲-۳۳). و زمانی که مردم معبد را نادیده گرفتند یا ناپاکی را روا داشتند، خود اعیاد نیز ناپذیرفتنی شدند (دوم تواریخ ۱۸:۳۰-۲۰؛ اشعیا ۱۱:۱۵). الگو روشن است: **اطاعت به معبد نیاز داشت** و بدون معبد، اطاعتی در کار نبود.

چرا این فرامین مربوط به اعیاد امروز قابل اطاعت نیستند

پس از ویرانی معبد، ساختاری که برای اطاعت از اعیاد فرمان داده شده بود از میان رفت. نه خود اعیاد — زیرا شریعت تغییر نمی‌کند — بلکه **عناصر الزامی**:

- هیچ معبدی وجود ندارد
- هیچ مذبحی وجود ندارد
- هیچ کهناتِ لاوی وجود ندارد
- هیچ نظام قربانی‌ای وجود ندارد
- هیچ مکانِ فرمان‌داده‌شده‌ای برای تقدیم نوبرانه‌ها وجود ندارد
- هیچ امکانی برای تقدیم برهٔ فِصح وجود ندارد
- هیچ قدس‌الاقداسی برای روز کفاره وجود ندارد
- هیچ قربانی روزانه‌ای در ایام سایبان‌ها وجود ندارد

از آنجا که خدا این عناصر را برای اطاعت از اعیاد لازم دانسته و چون جایگزین‌پذیر، قابل تطبیق یا نمادین‌سازی نیستند، **اطاعتِ واقعی اکنون ناممکن است**. همان‌گونه که موسی هشدار داد، اسرائیل مجاز نبود فِصح را «در هر شهری که یهوه خدایتان به شما می‌دهد» برگزار کند، بلکه تنها «در مکانی که یهوه برمی‌گزیند» (تثنیه ۱۶:۵-۶). آن مکان دیگر برپا نیست.

شریعت همچنان وجود دارد. اعیاد همچنان وجود دارند. اما **ابزارِ اطاعت** از میان رفته است — و این به‌دست خودِ خدا رخ داده است (مراثی ۲:۶-۷).

خطای برگزاری نمادین یا اختراعی اعیاد

امروزه بسیاری می‌کوشند با بازنمایی‌های نمادین، گردهمایی‌های جماعتی، یا نسخه‌های ساده‌شدهٔ فرامین کتاب مقدسی «اعیاد را گرامی بدارند»:

- برگزاری سِدرهای فِصح بدون بره
- برپایی «اعیاد سایبان‌ها» بدون قربانی
- جشن گرفتن «شاووعوت» بدون نوبرانه‌هایی که نزد کاهن برده شود
- ایجاد «خدمات ماه نو» که هرگز در تورات فرمان داده نشده‌اند
- اختراع «اعیاد تمرینی» یا «اعیاد نبوتی» به‌عنوان جایگزین

هیچ‌یک از این اعمال در هیچ‌جای کتاب مقدس دیده نمی‌شود. هیچ‌یک توسط موسی، داوود، عزرا، عیسی یا رسولان انجام نشد. هیچ‌یک با فرمان‌هایی که خدا داده است مطابقت ندارد.

خدا قربانی‌های نمادین را نمی‌پذیرد (لاویان ۱۰:۱-۳).
خدا پرستشی را که «در هر جا» انجام شود نمی‌پذیرد (تثنیه ۱۲:۱۳-۱۴).
خدا آیین‌هایی را که زایدۀ تخیل انسان‌اند نمی‌پذیرد (تثنیه ۴:۲).

عیدی بدون قربانی، عید کتاب مقدسی نیست.
فِصحی بدون بره‌ای که در معبد تقدیم شود، فِصح نیست.
«روز کفاره‌ای» بدون خدمت کاهنانه، اطاعت نیست.

تقلید از این احکام بدون معبد، وفاداری نیست — بلکه پیش‌دستی و جسارت است.

اعیاد در انتظار معبدی هستند که فقط خدا می‌تواند آن را بازگرداند

تورات این اعیاد را «حکم‌هایی دائمی در تمام نسل‌ها» می‌خواند (لاویان ۱۴:۲۳؛ لاویان ۲۱:۲۳؛ لاویان ۳۱:۲۳؛ لاویان ۴۱:۲۳). هیچ‌چیز در کتاب مقدس — شریعت، انبیا یا اناجیل — هرگز این توصیف را لغو نمی‌کند. خود عیسی تأیید کرد که حتی کوچک‌ترین حرف از شریعت فرو نخواهد افتاد تا زمانی که آسمان و زمین بگذرد (مقی ۱۷:۵-۱۸). آسمان و زمین هنوز باقی‌اند؛ پس اعیاد نیز باقی‌اند.

اما امروز قابل اطاعت نیستند، زیرا خدا این‌ها را برداشته است:

- مکان
- مذبج
- کهنات
- نظام قربانی‌ای که اعیاد را تعریف می‌کرد

بنابراین، تا زمانی که خدا آنچه را خود برداشته است بازنگرداند، ما این فرامین را با اذعان به کمالشان محترم می‌شماریم — نه با اختراع جایگزین‌های نمادین. وفاداری یعنی احترام گذاشتن به طرح خدا، نه تغییر دادن آن.